

Arrest

nr. 103 642 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 18 augustus 2006 de afgifte van een visum lang verblijf (type D) om reden van studies. Dit visum wordt toegekend.

1.2. Op 28 januari 2009 dient de partner van verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) om verzoekende partij te vervoegen. Dit wordt geweigerd omwille van onvoldoende solvabiliteit van de garant.

1.3. Op 2 juni 2009 dient verzoekende partij andermaal een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) omwille van studies. Op 2 juni 2009 dient ook haar echtgenote een aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in om verzoekende partij te vervoegen. Op 19 augustus 2009 wordt het visum toegekend.

1.4. Op 9 december 2009 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 10 september 2010 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze wordt op 12 oktober 2010 ontvankelijk bevonden.

1.6. Op 15 april 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 21 mei 2012 wordt voormelde beslissing door de Raad vernietigd bij arrest nr. 81 427.

1.7. Op 12 november 2012 wordt beslist tot de ontvankelijkheid, doch ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 09.12.2009 en 14.09.2012 bij de burgemeester van Sint- Joost-ten-Node door I.L.C. {...}, geboren te Panchthar op 26.06.1971, onderdaan van Nepal, verblijvende {...}, in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond

MOTIVERING

Betrokkene baseert zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op medische redenen, zijn langdurig verblijf in België, werk, duurzame lokale verankering en andere prangende humanitaire situaties.

Wat betreft de medische redenen dient allereerst te worden opgemerkt dat deze niet kunnen worden beoordeeld in het kader van de huidige aanvraag. De medische elementen zelf zullen worden beoordeeld in het kader van de aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de wet van 15.12.1980 die betrokkene heeft opgestart en die ontvankelijk werd bevonden. Art. 9bis van voormelde wet sluit het inroepen van "elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter" expliciet uit. Voor wat betreft de humanitaire gevolgen van de medische situatie van betrokkene, kan slechts worden opgemerkt dat deze volgens betrokkenes eigen verklaring van weinig invloed meer zijn. In de voorgelegde brief die klaarblijkelijk door betrokkene werd geschreven als beroep tegen een weigering van inschrijving voor het academiejaar 2009-2010 (brief gedateerd 12.10.2009) verklaart hij immers dat "my health condition is good" en bovendien dat, bij het beëindigen van de studie, "I must spend my future in my home country". Betrokkene spreekt zichzelf dan ook tegen wanneer hij in zijn verzoekschrift verklaart dat zijn medische toestand hem niet toelaat terug te keren naar zijn land van herkomst. De humanitaire aard van zijn medische situatie wordt door zijn eigen uitspraken toch ernstig genuanceerd.

Betrokkene haalt aan sinds 2006 op regelmatige wijze in België te hebben verbleven, eerst met een machtiging tot verblijf als student en later met een attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van de lopende aanvraag om medische regularisatie. Een langdurig verblijf op zich geeft echter geen automatisch recht op verder verblijf. Betrokkene werd in eerste instantie gemachtigd tot verblijf beperkt tot de duur van zijn studies, en is nu in het bezit van een verblijfsdocument dat enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing omtrent de medische regularisatie.

Als elementen van duurzame lokale verankering haalt betrokkene zijn sociale banden in België aan, zijn kennis van het Nederlands en de bereidheid om te werken. Voor wat betreft de sociale banden en kennis van het Nederlands, blijft betrokkene bij verklaringen en wordt geen enkel bewijs overgemaakt. Het kan slechts worden vastgesteld dat de partner van betrokkene eveneens in België verblijft, dit echter met een verblijfsdocument dat beperkt is tot de duur van het verblijf van betrokkene zelf.

Betrokkene haalt voorts zijn werkbereidheid aan als element van integratie. Hij heeft in het verleden gewerkt en maakt hiervan bewijzen over. Voorts heeft hij een BVBA opgericht ("Everest Day Shop" te Ronse) waarvan hij de zaakvoerder zou zijn. Betrokkene beschikt voor deze zelfstandige activiteit over een beroepskaart, die evenwel, zoals vermeld op de kaart, gelinkt is aan de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de regularisatie. Deze kaart aanhalen als reden voor regularisatie is dan ook een omkering van de situatie. Indien betrokkene in België een activiteit als zelfstandige wenst uit te oefenen, kan hij hiervoor steeds de procedure opstarten zoals die voor andere vreemdelingen toegankelijk is, te weten een beroepskaart aan te vragen waaraan geen voorwaarden

verbonden zijn en die, in tegenstelling tot zijn huidige beroepskaart, wel een recht op verblijf kan openen.

Ten slotte haalt betrokkene nog "andere prangende humanitaire situaties" aan. Hij specificeert echter niet om welke situaties het hier gaat. Voor zover er verwezen wordt naar zijn medische situatie, werd hier reeds geargumenteed waarom deze geen reden kunnen zijn voor regularisatie in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 (cfr. supra).

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 wordt daarom ongegrond bevonden."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit lezing van het middel blijkt dat zij tevens de schending beoogt op te werpen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij betoogt als volgt in de synthesememorie:

"ENIGE ERNSTIG MIDDEL: Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij stelt dat het middel van verzoeker niet gegrond is.

Verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren en wenst het volgende te benadrukken.

Verzoeker kreeg een ongegrondheidsbeslissing m.b.t. zijn aanvraag tot regularisatie op basis van art 9bis van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is de volgende:

Betrokkene baseert zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op medische redenen, zijn langdurig verblijf in België, werk, duurzame lokale verankering en andere prangende humanitaire situaties.

Wat betreft de medische redenen dient allereerst te worden opgemerkt dat deze niet kunnen worden beoordeeld in het kader van de huidige aanvraag. De medische elementen zelf zullen worden beoordeeld in het kader van de aanvraag overeenkomstig art 9ter van de wet van 15.12.1980 die betrokkene heeft opgestart en die ontvankelijk werd bevonden.

Art 9bis van de voornoemde wet sluit het invoeren van "elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter" expliciet uit.

Voor wat betreft de humanitaire gevolgen van de medische situatie van betrokkene, kan slechts worden opgemerkt dat deze volgens betrokkenes eigen verklaring van weinig invloed meer zijn. In de voorgelegde brief die klaarblijkelijk door betrokkene werd geschreven als beroep tegen een weigering van inschrijving voor het academiejaar 2009-2010 (brief gedateerd 12.10.2009) verklaart hij immers dat "my health condition is good" en bovendien dat bij het beëindigen van de studie, "I must spend my future in my home country". Betrokkene spreekt zichzelf dan ook tegen wanneer hij in zijn verzoekschrift verklaart dat zijn medische toestand hem niet toelaat terug te keren naar zijn land van herkomst. De humanitaire aard van zijn medische situatie wordt door zijn eigen uitlatingen ernstig genuanceerd.

Betrokkene haalt aan sinds 2006 op regelmatige wijze in België te hebben verbleven, eerst met een machtiging tot verblijf als student en later met een attest van Immatriculatie, afgeleverd in het kader van de lopende aanvraag om medische regularisatie. Een langdurig verblijf op zich geeft echter geen automatisch recht op verder verblijf. Betrokkene werd in eerste instantie gemachtigd tot verblijf beperkt tot de duur van zijn studies, en is nu in het bezit van een verblijfsdocument dat enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing omtrent de medische regularisatie.

Als elementen van duurzame lokale verankering haalt betrokkene zijn sociale banden met België aan, zijn kennis van het Nederlands en zijn bereidheid om te werken. Voor wat betreft de sociale banden en kennis van het Nederlands, blijft betrokkene bij verklaringen en wordt geen enkel begin van bewijs overgemaakt. Het kan slechts worden vastgesteld dat de partner van betrokkene eveneens in België verblijft, dit echter met een verblijfsdocument dat beperkt is tot de duur van het verblijf van betrokkene zelf.

Betrokkene haalt voorts zijn werkbereidheid aan als element van integratie. Hij heeft in het verleden gewerkt en maakt hiervan bewijzen over. Voorts heeft hij een BVBA opgericht ("Everest Day Shop" te Ronse) waarvan hij de zaakvoerder zou zijn. Betrokkene beschikt voor deze zelfstandige activiteit over een beroepskaart, die evenwel, zoals vermeld op de kaart, gelinkt is aan de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de regularisatie. Deze kaart aanhalen als reden voor regularisatie, is dan ook een omkering van de situatie. Indien betrokkene in België een activiteit als zelfstandige wenst uit te oefenen, kan hij hiervoor steeds de procedure opstarten zoals die voor andere vreemdelingen toegankelijk is, te weten een beroepskaart aan te vragen waaraan geen voorwaarden verbonden zijn en die, in tegenstelling tot zijn huidige beroepskaart, wel een recht op verblijf kan openen.

Ten slotte haalt betrokkene nog "andere prangende humanitaire situaties" aan. Hij specificeert echter niet om welke situaties het hier gaat. Voor zover er verwezen wordt naar zijn medische situatie, werd hier reeds gargumenteerd waarom deze geen reden kunnen zijn voor regularisatie in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980. (cfr.supra)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Wat betreft de medische redenen dient allereerst te worden opgemerkt dat deze niet kunnen worden beoordeeld in het kader van de huidige aanvraag. De medische elementen zelf zullen worden beoordeeld in het kader van de aanvraag overeenkomstig art 9ter van de wet van 15.12.1980 die betrokkene heeft opgestart en die ontvankelijk werd bevonden. Art 9bis van de voornoemde wet sluit het inroepen van "elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter" expliciet uit. Voor wat betreft de humanitaire gevolgen van de medische situatie van betrokkene, kan slechts worden opgemerkt dat deze volgens betrokkenes eigen verklaring van weinig invloed meer zijn. In de voorlegde brief die klaarblijkelijk door betrokkene werd geschreven als beroep tegen een weigering van inschrijving voor het academiejaar 2009-2010 (brief gedateerd 12.10.2009) verklaart hij immers dat "my health condition is good" en bovendien dat, bij het beëindigen van de studies "I must spend my future in my home country". Betrokkene spreekt zichzelf dan ook tegen wanneer hij in zijn verzoekschrift verklaart dat zijn medische toestand hem niet toelaat terug te keren naar zijn land van herkomst. De humanitaire aard van zijn medische situatie wordt door zijn eigen uitlatingen ernstig genuanceerd.

Dat verzoeker zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedure zijn om geregulariseerd te worden. Dat dit dan ook de reden is dat verzoeker een aanvraag indiende op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Toch is verzoeker van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake zijn aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoeker maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoeker zijn aanvraag niet in het buitenland kan indienen.

Zelfs indien verwerende partij van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische elementen op zich. Dienen zij wel in overweging te nemen dat verzoeker zijn aanvraag op basis van art 9ter ontvankelijk verklaard werd, hij in het bezit gesteld werd van een AI en bijgevolg perfect legaal op het grondgebied verblijft.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p.

385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat dit het geval is bij verzoeker, verzoeker is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van zijn aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoeker, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Verwerende partij haalt in haar nota aan dat 'de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen' en dat er bijgevolg geen schending zou zijn van de motiveringsplicht omdat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Dat dit niet redelijk is! Het is niet omdat "aan de voornaamste doelstelling" voldaan zou zijn dat verwerende partij de motiveringsplicht niet schendt! Verzoeker kan uit de motivering immers niet afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met de ziekte van verzoeker.

Dat dit wel degelijk een schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom zij wel in hun nota motiveren waarom zij achten geen rekening te moeten houden met de medische toestand van verzoeker, doch dit nalaten in de bestreden beslissing te doen.

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door haar beslissing onvoldoende te motiveren en deze procedure met de voeten te treden en uw Raad tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Wat de brief dd. 12.10.2009 betreft, wenst verzoeker op te merken dat deze inderdaad geschreven is, naar aanleiding van zijn weigering van inschrijving voor het academiejaar 2009-2010.

Zoals uit het administratief dossier van verzoeker blijkt, was verzoeker zo ernstig ziek in de periode 07.07.2008-25.09.2009 dat hij zijn studies, tijdelijk, diende stop te zetten.

De inschrijving van verzoeker voor het academiejaar 2009-2010 werd geweigerd, en verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep. De motiveringsbrief van verzoeker dd. 12.10.2009 dient dan ook in deze context bekeken te worden.

Verzoeker wenste in zijn brief louter uit te drukken dat hij zich in staat voelde, en gemotiveerd was, om de lessen te volgen. Het feit dat DVZ zijn verklaring over zijn gezondheid zomaar aanneemt is kennelijk onredelijk!

Verzoeker heeft geen medische achtergrond! Hij is niet in staat om zijn medische toestand objectief en correct te beoordelen, dit wordt ook bevestigd door het feit dat hij hierna terug zeker werd.

Verzoeker diende hierna een aanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet, waaruit zeer duidelijk het tegendeel blijkt.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van DVZ om meer waarde te achten aan de bewering van verzoeker, dan die van zijn behandelende geneesheer! Verzoeker wenste louter te verduidelijken dat hij zijn uiterste best zou doen om de lessen bij te wonen en het academiejaar succesvol af te sluiten.

Ook de stelling 'I must spend my future in my home country', dient in het licht van deze feiten bekeken te worden. Verzoeker heeft zijn land in 2006 verlaten om te kunnen studeren. Dat hij steeds de intentie heeft gehad om hier een diploma te behalen, om een beter leven voor zich op te kunnen bouwen in zijn land van herkomst.

Doch, dit is onmogelijk geworden voor verzoeker, omwille van de escalerende situatie in zijn thuisland, en zijn groeiende integratie na een verblijf van meer dan zes jaar!

Dat verzoeker bijgevolg niet begrijpt, hoe een "motiveringsbrief" van drie jaar geleden, volledig uit de context gehaald wordt en nu tegen hem gebruikt wordt.

Dat uit de feiten zeer duidelijk blijkt dat zowel de medische toestand van verzoeker, als de toestand in zijn thuisland veranderd zijn.

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

2. Betrokkene haalt aan sinds 2006 op regelmatige wijze in België te hebben verbleven, eerst met een machtiging tot verblijf als student en later met een attest van Immatriculatie, afgeleverd in het kader van de lopende aanvraag om medische regularisatie. Een langdurig verblijf op zich geeft echter geen automatisch recht op verder verblijf. Betrokkene werd in eerste instantie gemachtigd tot verblijf beperkt tot de duur van zijn studies, en is nu in het bezit van een verblijfsdocument dat enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing omtrent de medische regularisatie.

Verzoeker begrijpt niet waarom zijn langdurig, legaal, verblijf en integratie in België niet kunnen leiden tot regularisatie.

Daar waar DVZ in andere beslissingen opmerkt dat het langdurig verblijf van betrokkene niet in overweging kan genomen worden, omwille van het feit dat zij illegaal in het land verbleven, maakt het deze keer deze afweging niet. Verzoeker verblijft reeds meer dan zes jaar legaal op het Belgisch grondgebied! Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel nogmaals flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien begrijpt verzoeker niet WAAROM verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden in haar bestreden beslissing. Dat het voor verzoeker niet duidelijk is waarom zijn langdurig verblijf geen reden is tot regularisatie.

Dat verzoeker op de hoogte is van het feit dat zijn verblijf slechts toegestaan wordt in afwachting van een definitieve beslissing omtrent de medische regularisatie. Dat dit dan ook de reden is dat verzoeker een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden en begrijpt bijgevolg niet waarom hij een negatieve beslissing mocht ontvangen op zijn aanvraag.

3. Als elementen van duurzame lokale verankering haalt betrokkene zijn sociale banden met België aan, zijn kennis van het Nederlands en zijn bereidheid om te werken. Voor wat betreft de sociale banden en kennis van het Nederlands, blijft betrokkene bij verklaringen en wordt geen enkel begin van bewijs overgemaakt.

Het kan slechts worden vastgesteld dat de partner van betrokkene eveneens in België verblijft, dit echter met een verblijfsdocument dat beperkt is tot de duur van het verblijf van betrokkene zelf.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen geen regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien wenst verzoeker het volgende op te merken:

Verzoeker vulde zijn aanvraag aan op 14.09.2010 en 18.04.2011 met stukken die zijn integratie bewijzen. Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant schendt, door hier geen rekening mee te houden in haar beslissing.

Verzoeker mocht reeds een beslissing ontvangen inzake zijn aanvraag op 15.04.2011, verzoeker kon zich niet akkoord verklaren met de beslissing en ging in beroep.

In het arrest van uw raad dd. 21.05.2012 (Arrest nr. 81 427) wordt het volgende vermeld: " Op de elementen betreffende de door eerste verzoeker gevoerde studies aan de VUB te Brussel die niet zijn af gemaakt omwille van medische redenen, de verworven inkomsten via een vennootschap, hun goede integratie, hun vrienden- en kennissenkring met duurzame relaties, hun goed gedrag en' respect voor de openbare orde, hun kennis van het Nederlands en de wens tot het afmaken van de studies, elementen door verzoekers in hun aanvraag gedefinieerd als zijnde humanitaire redenen en- duurzame bindingen, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat de verzoekende partij en niet voldoen aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht."

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Raad reeds een standpunt innam in verband met de duurzame bindingen van verzoeker. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht nogmaals flagrant schendt door niet te motiveren waarom de integratie van verzoeker niet kan leiden tot integratie.

Verwerende partij legt in haar nota dit arrest volledig naast zich neer! Dat dit dan ook onbegrijpelijk is. Alhoewel uw Raad de elementen van integratie reeds opsomde in het vorig arrest en besliste dat het feit dat men niet onderzoekt waarom deze niet in overweging worden genomen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, weigert verwerende partij hier nogmaals rekening mee te houden!

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfwet en KB van 28 juli 1981) .

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie- aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris) .

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

4. Betrokkene haalt voorts zijn werkbereidheid aan als element van integratie. Hij heeft in het verleden gewerkt en maakt hiervan bewijzen over. Voorts heeft hij een BVBA opgericht ("Everest Day Shop" te Ronse) waarvan hij de zaakvoerder zou zijn. Betrokkene beschikt voor deze zelfstandige activiteit over een beroepskaart, die evenwel, zoals vermeld op de kaart, gelinkt is aan de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de regularisatie. Deze kaart aanhalen als reden voor regularisatie, is dan ook een omkering van de situatie. Indien betrokkene in België een activiteit als zelfstandige wenst uit te oefenen, kan hij hiervoor steeds de procedure opstarten zoals die voor andere vreemdelingen toegankelijk is, te weten een beroepskaart aan te vragen waaraan geen voorwaarden verbonden zijn en die, in tegenstelling tot zijn huidige beroepskaart, wel een recht op verblijf kan openen.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van.Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet) . In negatieve

beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198. 769 van 9/12/2009r en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren : hij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat

blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou mededelen : dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"³

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

- De ingediende aanvragen worden niet onwettig Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd.

De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Hij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

- Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;

- de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium 'duurzame lokale verankering'

(punt 2.8 van de instructie) blijft

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be .

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid.

In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft , zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"⁵

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt , dient het verblijf van cliënt sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op

26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkenen in aanmerking komen voor regularisatie van hun verblijf indien ze: een erkenning als vluchteling hebben gevraagd en de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielpcedures in aanmerking komen)

Meer nog werd dit veralgemeend indien men gedurende een termijn van minstens 4.x jaar geen uitvoerbare beslissing mocht ontvangen en een 'MJMAJL verblijf heeft.

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient geregulariseerd te worden!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen !

5 Beginselen van behoorlijk bestuur, I. Opdebeek, Die Keure,

Dit betekent dat DVZ nagelaten heeft om rekening te houden met de aangehaalde elementen :

Nl. met de complete integratie van betrokkene en tevens met zijn mogelijkheden op tewerkstelling.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dat hij omwille van de situatie in het land niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen, (zie voorgaande)

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. DVZ heeft immers nog steeds de discretionaire bevoegdheid om de instructie toe te passen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 4), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. Zelfs deze week werd er nog zo'n beslissing genomen! (Beslissing dd 04.03.2013)

Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009.

Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel !

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Het is bijgevolg onbegrijpelijk voor verzoeker waarom verwerende partij in haar nota stelt dat: "(verzoekende partij) de schending van het gelijkheidsbeginsel allerminst aannemelijk maakt".

Dat dit getuigt van het feit dat verwerende partij het verzoekschrift van verzoeker slechts onzorgvuldig bekeken heeft !

Verwerende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken na de vernietiging van de Instructie niet meer in de mogelijkheid is om deze te blijven toepassen.

Toch kunnen (en hebben) wij bij het verzoekschrift verschillende voorbeelden gevoegd van beslissingen die recent nog werden genomen door DVZ op basis van de instructie dd 19.07.2009

Indien zij het beroepsverzoekschrift van verzoeker grondig hadden onderzocht, hadden zij gemerkt dat verzoeker dit wel degelijk (uitvoerig) uitlegt !

DVZ blijft pertinent willekeur hanteren in het nemen van de beslissingen !

Verwerende partij stelt in haar nota verzoeker niet zou aantonen dat deze voorbeelden gelijk zijn aan de concrete situatie van verzoeker.

Het mag duidelijk zijn dat dit het geval is!

In de voorbeelden wordt er immers bevestigd een beslissing te hebben genomen op basis van het feit dat de aanvrager sinds 01.03.2007 in België verblijft en een arbeidscontract kan voorleggen.

Ook verzoeker verblijft sinds 01.03.2007 in België en legde een arbeidscontract voor.

In tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wordt het gelijkheidsbeginsel wel degelijk geschonden!

Onder dezelfde omstandigheden worden er toch twee verschillende beslissingen genomen..

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt, 2.8.B.

Dat duidelijk mag blijken dat verzoeker sinds 2006 in België verblijft.

Dat verzoeker wel degelijk de nodige stappen ondernam om verblijfsrecht te bekomen in België! Hij verbleef immers reeds 6 jaar legaal in België!

Verzoeker meent te voldoen aan de voorwaarden voor toepassing van criterium 2.8B

Criterium 2.8B kan worden toegepast als aan de volgende voorwaarden zijn voldaan:

sinds 31 maart 2007 in België verblijven

een arbeidscontract van minstens 1 jaar kunnen voorleggen dat minstens het minimumloon oplevert duurzame lokale verankering kunnen bewijzen

Dat DVZ niet betwist dat verzoeker minstens sinds 31.03.2007 in België verblijft.

Verzoeker voegde reeds verschillende arbeidscontracten toe en de boekhouding van zijn BVBA met een positief saldo. Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoeker.

Dvz dient rekening te houden met alle elementen die op het moment van het nemen van de beslissing gekend zijn. Dat dvz nalaat om dit te doen, en dus onzorgvuldig te werk gaat.

DVZ stelt zonder onderzoek dat verzoeker niet geregulariseerd kan worden, zonder te onderzoeken of hij voldoet aan punt 2.8B van de instructies! Dat dit dan ook een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel !

Bovendien is verzoeker lokaal verankerd in de maatschappij, hij leeft hier al jaren!

DVZ heeft hier geen rekening mee gehouden, alhoewel verzoeker voldeed aan alle voorwaarden.

Bovendien werd dit eerder ook bekrachtigd door RVV in het arrest nr. 68 848 d.d. 20.10.2011. Dat dvz dan ook moet rekening houden met de feiten op het moment van het nemen van de beslissing.

Verzoeker meent wel degelijk te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B. De bestreden beslissing is met betrekking tot dit punt onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, een schending van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Er wordt op geen enkele wijze door 'DVZ gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in criterium 2.8.B

De bestreden beslissing is dan ook een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en deze zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd heeft gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar initieel verzoekschrift geen schending aanvoert van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Evenmin voerde zij machtsoverschrijding aan. In de synthesememorie haalt verzoekende partij evenwel de schending hiervan aan. Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de verzoekende partij slechts te volharden in deze middelen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd de synthesememorie ingevoegd in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet.

In de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, 55-56 nr. DOC 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de ratio legis van de synthesememorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

"De herinvoering van de synthesememorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de

wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesememorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesememorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

De synthesememorie heeft slechts tot doel de verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, doch laat haar geenszins toe nieuwe middelen te ontwikkelen en tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesememorie werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van deze onderdelen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. De onderdelen van de middelen die slechts voor het eerst ontwikkeld werden in de synthesememorie zijn onontvankelijk (cf. RvS 26 april 2007, nr. 170.603; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528).

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen grond voor regularisatie vormen. Verder wordt ingegaan op elk van deze elementen en gemotiveerd waarom deze elementen niet toelaten dat het verblijf van de verzoekende partij geregulariseerd wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Aangaande het motief dat de medische redenen niet in het kader van de huidige aanvraag kunnen beoordeeld worden, betoogt verzoekende partij dat deze medische redenen wel degelijk een rol spelen nu deze een buitengewone omstandigheid zijn waarom zij haar aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen. Verzoekende partij meent dat er niet gemotiveerd wordt waarom geen rekening wordt gehouden met deze redenen. Voorts stelt verzoekende partij dat de motiveringsbrief van 12 oktober 2009 en de stelling *'I must spend my future in my home country'* in haar context dient gezien te worden en dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer waarde kan hechten aan deze brief dan aan de beweringen van haar behandelende arts.

3.5. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard omdat verwerende partij van oordeel was dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij aangaande het motief over haar medische situatie zich volledig toespitst op het feit dat zij meent dat dit een buitengewone omstandigheid is, dit terwijl de aanvraag van verzoekende partij in casu ontvankelijk werd verklaard zodat het vraagstuk of verzoekende partij buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen in casu niet meer speelt. Het hele betoog van verzoekende partij mist aldus grondslag in die zin en is niet dienstig.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat het voor haar onduidelijk is waarom deze medische redenen niet weerhouden worden, kan zij niet gevolgd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt

uitdrukkelijk dat deze elementen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie omdat deze medische redenen beoordeeld zullen worden in het kader van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekende partij heeft ingeleid en dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het inroepen van dergelijke elementen uitsluit. De Raad wijst er nog op dat van de verwerende partij niet kan worden verwacht dat zij de motieven van de motieven weergeeft. Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat volgende motivering incorrect of kennelijk onredelijk is: *“Wat betreft de medische redenen dient allereerst te worden opgemerkt dat deze niet kunnen worden beoordeeld in het kader van de huidige aanvraag. De medische elementen zelf zullen worden beoordeeld in het kader van de aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de wet van 15.12.1980 die betrokkene heeft opgestart en die ontvankelijk werd bevonden. Art. 9bis van voornoemde wet sluit het inroepen van “elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter” expliciet uit.”* Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 14 september 2010 (in de bestreden beslissing verkeerdelijk weergegeven als 14 september 2012) verzoekende partij stelt ernstig ziek te zijn en meent dat haar gezondheidstoestand ertoe noopt dat zij in prima omstandigheden kan verder leven doch dat dit onmogelijk is gelet op het huidige verblijfsstatuut. Zij vraagt dan ook de regularisatie van haar verblijfstoestand. De Raad meent dat het motief zoals hoger geciteerd een afdoende antwoord biedt op dit argument van de verzoekende partij, nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er juist op gericht is een verblijfsmachtiging toe te staan wanneer medische redenen daartoe noodzaken en zoals gesteld, verzoekende partij een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter heeft ingediend die bovendien ontvankelijk werd verklaard. In het licht hiervan is volgende motivering overtuigend: *“Voor wat betreft de humanitaire gevolgen van de medische situatie van betrokkene, kan slechts worden opgemerkt dat deze volgens betrokkenes eigen verklaring van weinig invloed meer zijn. In de voorgelegde brief die klaarblijkelijk door betrokkene werd geschreven als beroep tegen een weigering van inschrijving voor het academiejaar 2009-2010 (brief gedateerd 12.10.2009) verklaart hij immers dat “my health condition is good” en bovendien dat, bij het beëindigen van de studie, “I must spend my future in my home country”. Betrokkene spreekt zichzelf dan ook tegen wanneer hij in zijn verzoekschrift verklaart dat zijn medische toestand hem niet toelaat terug te keren naar zijn land van herkomst. De humanitaire aard van zijn medische situatie wordt door zijn eigen uitspraken toch ernstig genuanceerd.”* Kritiek op overtuigende motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat er geen noodzaak toe bestaat hier verder op in te gaan.

3.8. Verzoekende partij betoogt voorts niet te begrijpen waarom haar langdurig legaal verblijf en integratie geen verblijfsregularisatie verantwoorden.

3.9. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen van integratie en het langdurig verblijf van verzoekende partij in België geen aanleiding kunnen geven tot de regularisatie van haar verblijfsstoestand. Immers wordt gesteld dat zij in eerste instantie gemachtigd werd tot beperkt verblijf in het kader van studies en thans in het bezit is van een precair verblijfsstatuut in afwachting van een beslissing ten gronde omtrent de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen enkel bewijs bijbrengt van haar sociale banden en kennis van het Nederlands, dat haar partner slechts in België verblijft omwille van de verzoekende partij, en dat haar zelfstandige activiteit slechts kan uitgeoefend worden indien zij over een beroepskaart beschikt. De Raad wijst erop dat een goede integratie in de Belgische maatschappij een element kan zijn om een verblijfsmachtiging toe te staan maar dat het loutere feit dat men geïntegreerd is de verwerende partij niet verplicht om een verblijfsmachtiging toe te staan (RvS 14 juli 2004, nr. 133.915). Het komt aan de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid dienaangaande toe om te beoordelen of de aangevoerde elementen van integratie al dan niet volstaan en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij in casu ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde in casu in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

3.10. De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 80 255 van 26 april 2012 leidt niet tot een andere conclusie. In dit arrest wordt namelijk gesteld dat wanneer verweerder, na een onderzoek ten gronde, motiveert dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk een reden kunnen vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan, hij moet toelichten waarom deze gegevens in het hem voorgelegde geval niet worden aanvaard om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen. In casu heeft

verweerder duidelijk gemotiveerd waarom de door verzoekende partij aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf niet weerhouden kunnen worden om een verblijfsmachtiging toe te staan.

3.11. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij bewijzen van integratie heeft bijgebracht bij haar aanvraag van 14 september 2010 en de aanvulling van 18 april 2011, wijst de Raad erop dat uit nazicht van de aanvraag van 14 september 2010 blijkt dat verzoekende partij slechts identiteitsbewijzen, medische gegevens, bewijs van inschrijving CERIS / VUB, en documenten in verband met haar zelfstandig beroep heeft gevoegd waarbij zij in haar aanvraag wees op het opgebouwd hebben van duurzame relaties, het gevolgd hebben van cursussen Nederlands en het langdurig verblijf als elementen van integratie. Bij de aanvulling van 18 april 2011 stelde verzoekende partij in bezit te zijn van een beroepskaart, doch zoals de gemachtigde terecht motiveert, is deze gelinkt aan de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de regularisatie. Dit blijkt uitdrukkelijk uit het stuk gevoegd aan de aanvulling. Zoals blijkt heeft de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden met alle door verzoekende partij aangevoerde elementen inzake haar integratie. Verzoekende partij toont alleszins met haar betoog niet aan welke elementen door de verwerende partij veronachtzaamd zouden zijn.

3.12. In tegenstelling tot wat verzoekende partij nog voorhoudt, heeft de Raad in zijn arrest van 21 mei 2012 geen standpunt ingenomen over de duurzame bindingen van verzoekende partij, doch heeft hij slechts op gewezen dat de verwerende partij deze elementen niet onderzocht heeft in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen de verwerende partij thans – zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing – wel heeft gedaan.

3.13. Verzoekende partij stelt nog dat indien verweerder twijfelde aan haar lokale verankering hij het advies diende in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verweerder heeft evenwel geoordeeld dat verzoekende partij haar integratie geen verblijfsmachtiging rechtvaardigt. Hij heeft derhalve niet aangegeven dat het dossier onduidelijk was. Uit artikel 32 van de Vreemdelingenwet – de wetsbepaling waarnaar verzoekende partij expliciet verwijst – vloeit daarenboven geen verplichting voort om wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt aangevraagd een advies in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat uit het feit dat geen dergelijk advies werd gevraagd hoe dan ook niet kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand kwam.

3.14. Waar verzoekende partij er zich in se over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad op te merken dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Aldus dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat het voor haar niet duidelijk is waarom de criteria van de vernietigde instructie niet meer worden toegepast, gelet op voorgaande.

3.15. De stelling van verzoekende partij dat op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie zou vermeld staan dat de beleidscel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 noch het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen

wellicht werden genomen met miskening van de wet vormt op zich een reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

3.16. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel gaat verzoekende partij eraan voorbij dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd toegestaan met miskening van de wet, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast. Het gegeven dat de bevoegde staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald is zonder belang. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

3.17. De uiteenzetting van verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

3.18. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.19. Verzoekende partij betoogt tevens dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden maar maakt niet aannemelijk dat verweerder op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond is.

3.20. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.22. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.23. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER